

4. Школа О.М. Тенденції і напрями розвитку сучасного вітчизняного та зарубіжного спорту вищих досягнень. *Формування сучасного освітнього середовища: теорія і практика* : матеріали Регіональн. наук. – практ. конф. (м. Харків, 17.05.16 р.). Харків : ХГПА, 2016. С. 257 – 261.

УДК 378.1

Фоменко В.Х.,
кандидат біологічних наук, доцент,
доцент кафедри теорії і методики фізичного виховання Комунального закладу
«Харківська гуманітарно-педагогічна академія»
Харківської обласної ради
Петліченко К.В.,
студентка 1 курсу спеціальності 017 Фізичне виховання і спорт
факультету фізичного виховання та мистецтв Комунального закладу
«Харківська гуманітарно-педагогічна академія»
Харківської обласної ради

ІНДИВІДУАЛЬНИЙ ПІДХІД НА УРОКАХ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ДО ДІТЕЙ РІЗНИХ ВІКОВИХ ГРУП

Актуальність дослідження. В Україні склалася тривожна ситуація, критичний рівень здоров'я, фізичної підготовленості й фізичного розвитку дітей та молоді є наслідком зниження їхньої рухової активності у режимі дня при зростаючому статичному і психоемоційному напруженні процесу навчання, впровадження інноваційних комп'ютерних технологій у повсякденний побут, несприятливих екологічних умов навколишнього середовища.

Висновки з моніторингу (аналізу) останніх досліджень і публікацій. Шляхом використання засобів фізичного виховання та фізкультурно-оздоровчої роботи закладаються основи для збереження і розвитку здоров'я кожного члена суспільства. Досягти цієї мети можна лише за умови здійснення освітнього процесу на принципах, що забезпечують оздоровчу спрямованість, враховують рівень індивідуального розвитку учня [3].

Індивідуальний підхід є запорукою ефективності педагогічного процесу — він базується на тому, що будь-який освітній вплив здійснюється через призму індивідуальних особливостей кожної дитини. Диференційований підхід також базується на знанні індивідуальних особливостей. Отже, індивідуалізація і диференціація процесу фізичного виховання дітей — засіб розвитку індивідуальності кожного школяра. Учні суттєво відрізняються за багатьма показниками: станом здоров'я, рівнем фізичного розвитку, рівнем сформованості і функціонування різних органів і систем організму тощо. Тому індивідуально-диференційований підхід у фізичному вихованні повинен враховувати різні сторони рухового розвитку особистості. За допомогою індивідуального підходу можна знайти «ключ» до кожної дитини. Індивідуальний підхід - один з головних принципів педагогіки. Сама проблема індивідуального підходу носить творчий характер, але існують основні моменти при здійсненні диференційованого підходу до дітей [4].

Мета дослідження. Теоретично обґрунтувати значення й роль індивідуального підходу у вихованні і навчанні дітей шкільного віку.

Завдання дослідження.

1. Теоретично обґрунтувати вплив індивідуального підходу на уроках фізичної культури учнів різних вікових груп.

2. Розкрити роль педагога в здійсненні індивідуального підходу.

3. Виявити індивідуально-психологічні особливості дитини.

Виклад основного матеріалу дослідження. Провівши дослідження і проаналізувавши його можна сказати, що наслідок різної підготовленості й зацікавленості, різних здібностей, інтелектуальних і фізичних можливостей учнів, темпи засвоєння ними навчального матеріалу не можуть бути однаковими. Заняття фізичними вправами будуть ефективними в тому випадку, коли при їхньому проведенні дотримуються оптимальних для кожного учня темпів.

Професійний обов'язок кожного вчителя бачити насамперед особистість дитини, якомога точніше знати її пізнавальні здібності, щоб індивідуалізувати навчання.

Диференційоване навчання – давно відомий і ефективний засіб здійснення індивідуального підходу до організації навчальної діяльності. Його застосування має бути систематичним і гнучким, відповідати змінам, які відбуваються у підготовці учнів.

Диференційоване фізичне виховання - це, така методика фізичного виховання, в якій мають враховуватися не тільки загально-вікові, а й індивідуальні особливості дітей в межах групи учнів, схожих за морфо-функціональними показниками. Диференціація фізичного виховання передбачає пристосування навчального матеріалу програми до індивідуальних можливостей учнів за рахунок диференціації методів, засобів, інтенсивності фізичного навантаження стосовно груп, що складаються із приблизно однакового контингенту учнів [1].

Навчання й виховання варто будувати так, щоб вони завжди були розвиваючими. Для цього враховують існуючий рівень рухового досвіду, фізичного й психічного розвитку дитини, прагнучі забезпечити доступність фізичного виховання шляхом постановки завдань, що повністю відповідають можливостям учнів. При цьому спираються не на існуючий рівень розвитку, а на найближчі потенціальні можливості учнів. Іншими словами, навчати дитину треба не того, що вона може без особливої праці засвоїти на основі свого розвитку, а того, що сьогодні їй ще не під силу, що сьогодні вона зможе зробити тільки з певною допомогою вчителя і лише завтра самостійно [2].

У реалізації індивідуального підходу виявляється діалектика пізнання об'єктивної міри педагогічного впливу по відношенню до конкретної людини. Індивідуальний підхід розглядається в педагогіці як один з найважливіших принципів навчання й виховання і визначається як діяльність викладача, що передбачає зміну засобів і організаційних форм навчально-виховної роботи з урахуванням індивідуальних особливостей особистості.

У процесі фізичного виховання для підвищення ефективності освітнього процесу і розвитку рухових можливостей учитель повинен враховувати індивідуальні властивості й здатності фізичних якостей школярів. Успішність вирішення цих завдань залежить від того, наскільки добір засобів і методів доступний для учнів з урахуванням їхніх індивідуальних відмінностей. Без урахування індивідуальних властивостей, немає гарантії успішного використання педагогічних дій. Їхня індивідуальна вибірковість і спрямування дають змогу викладачеві добирати ті вправи, що найбільше відповідають морфо-функціональному статусу учнів. Визначення індивідуальних властивостей і здібностей допомагає вибрати оптимальну інтенсивність і обсяг окремих вправ, навчального заняття, мікро циклу, значно підвищуючи їх ефективність внаслідок використання дидактичних принципів доступності, індивідуалізації і свідомого ставлення до рухової активності у процесі фізичного виховання, оздоровчого і уроку фізичної культури.

Висновки. Отже, індивідуальний підхід потребує знання індивідуальності, тобто структурно-функціональної організації організму людини. З одного боку, вивчаються теоретичні передумови, практичні рекомендації, з іншого - оцінюються можливості й здатності досліджуваних до навчання, набуття і реалізації базових рухових умінь.

Успішність розробки системно-структурних відношень у фізичному розвитку людини є необхідною умовою побудови кільцевої залежності між діями, що застосовуються для управління, і відповідними реакціями, які коригують і уточнюють їхнє використання, виходячи з морфофункціональних характеристик особистості. Наскільки точно регулюватимуться відношення між ними, настільки успішно здійснюватиметься розвиток цілісної системи, функцію якої представляють ці взаємодії.

Список використаних джерел:

1. Апанасенко Г. А. Фізичний розвиток дітей та підлітків. Київ: Здоров'я, 1985. 321 с.
2. Борисенко А.Ф. Система фізичного виховання учнів початкових класів. *Початкова школа*. 2001. С. 15-19.
3. Вікова та педагогічна психологія: навч. посіб. / О.В. Скрипченко, Л.В. Долинська, З.В. Огороднійчук та ін. К.: Просвіта, 2001. 241 с.
4. Дубасенюк О.А. Основи теорії і практики професійної виховної діяльності педагога / За ред. А.В. Іванченко. Житомирський державний педінститут, 1994. 138 с.

UDC 377.374-159.964.2

Khorolets E.I.

Senior Lecturer, Department of Tactical and Special Physical Training, Faculty №2 (Criminal Police), Kharkiv National University of Internal Affairs

Khatsaiuk O.O.

Art therapist, practical psychologist of the I category of the communal institution «Preschool educational institution №18» of Kharkiv

Kaznacheev V.M.

Senior Lecturer, Department of Tactical and Special Physical Training, Faculty №2 (Criminal Police), Kharkiv National University of Internal Affairs

DISCLOSURE OF INTERNAL POTENTIAL OF CADETS AND STUDENTS OF KHARKIV NATIONAL UNIVERSITY OF INTERNAL AFFAIRS IN THE PROCESS OF PHYSICAL TRAINING WITH THE HELP OF NUMEROLOGICAL TECHNOLOGIES

Relevance of research. Physical training is an organic part of human culture, its special independent area aimed at solving certain tasks set before the police. It actively affects the vital aspects of the human body, obtained in the form of inclinations that develop in the process of living under the influence of the environment. At its core, the date of birth affects the appropriate motor activity in the form of physical exercises that allow you to effectively form the necessary physical abilities, to optimize health.

Conclusions from monitoring (analysis) of recent research and publications in the chosen field of scientific research. As a result of theoretical research [1-5] we defined the criteria and their inherent indicators: motivational (interest and interest, value orientation, motivation for self-improvement), meaningful (professional consciousness, the formation of special skills and application of applied skills, the formation of motive), analytics -evaluation (ability to self-analysis, ability to make decisions, ability to perform functional duties), as well as levels ("excellent", "good", "satisfactory", "unsatisfactory") of the readiness of future officers to perform assigned tasks with emphasis using special physical training.

By studying the significance of numbers from 1 to 9, which are the basis of all our derivative numbers and calculations, by determining our strengths and weaknesses, actively using a variety of physical exercises, a person improves his physical condition. The result of activity in physical culture is physical fitness and the degree of perfection of motor skills and abilities. It is one of the effective means of improving the efficiency of students in the learning process and their social activity. The